

ĐỨC TIN, NỀN TẢNG CỦA ĐẠO TÌNH YÊU

Có một câu chuyện kể rằng: Ở làng quê nọ, trời đã hạn hán trong khoảng thời gian rất lâu. Các cánh đồng đều khô hạn, cỏ cây héo úa cuộc sống trở nên vô cùng khó khăn. Hàng tháng đã trôi qua và mọi người dường như đã mất hết kiên nhẫn. Nhiều gia đình đã rời khỏi làng, còn những gia đình khác chỉ còn biết chờ đợi trong tuyệt vọng. Cuối cùng ông trưởng làng quyết định tổ chức một buổi cầu nguyện tập thể trên ngọn đồi cao nhất vùng. Ông thuyết phục tất cả mọi người trong làng đến dự và mỗi người phải mang theo một vật thể hiện lòng tin của mình.

Chiều thứ Bảy, những người dân làng với vẻ mặt mệt mỏi tập trung trên ngọn đồi và đều không quên mang theo những đồ vật thể hiện lòng tin. Có người mang theo một cái móng ngựa may mắn, có người mang theo chiếc mũ bảo vật của gia đình... Mặc dù chẳng ai tin chúng có thể thay đổi điều gì nhưng họ cũng đã mang theo rất nhiều thứ quý giá. Tất cả những người tham dự bắt đầu cầu nguyện và giơ cao những vật tượng trưng cho niềm tin. Như thể có phép màu, mây đen kéo tới và trời đổ mưa – những giọt mưa đầu tiên sau bao tháng trời khô hạn. Mọi người đều hân hoan vui sướng và ngay lập tức nổ ra một cuộc tranh cãi xem đồ vật nào đã mang lại may mắn cho ngôi làng. Ai cũng cho rằng đồ vật của mình là linh thiêng nhất. Bỗng người ta nghe thấy tiếng một em bé gái reo lên:

– Con đã biết thế nào trời cũng đổ mưa mà. Mẹ thấy không, con mang theo chiếc ô này, bây giờ thì mẹ con mình về nhà mà không bị ướt!

Em bé giơ cao chiếc ô và cùng mẹ đi về nhà trong niềm hân hoan. Những người còn lại nhìn theo và hiểu rằng **chính em bé mới là người có niềm tin lớn nhất**. Niềm tin ấy đã mang mưa đến.

Như thế, Niềm tin là động lực quan trọng giúp chúng ta thành công trong cuộc sống: **Niềm tin là sức mạnh** có thể khiến thế giới tan vỡ xuất hiện trong ánh sáng, là sức mạnh mang mưa về tưới mát cho những vùng đất đang mùa khô hạn. Niềm tin nối kết những lực địa xa xăm, những bến bờ xa cách, những tâm hồn xa lạ, những trái tim băng giá. Niềm tin xét trên bình diện tự nhiên đã thể huống hồ trên bình diện siêu nhiên. **Đức tin giúp con người có khả năng làm những điều phi thường**. (<https://dongten.net/>)

Niềm tin quả có sức mạnh lạ lùng. Cũng như chuyện sau đây đã làm cả thế giới xúc động:

Ngày 17/1/1995, lúc 5h46 sáng và kéo dài 20 giây, xảy ra một trận động đất lớn 7,2 độ richter, chưa từng có ở Kôbê, nước Nhật, cả một thành phố hầu như đổ xuống thành một đồng gạch vụn khổng lồ. Thiệt hại về người và của không biết cơ man nào mà kể. Các đội

cứu hộ làm việc ngày đêm để lôi ra khỏi những đồng gạch vụn vô vàn người chết, người bị thương. Động đất làm 6.434 người thiệt mạng, hàng nghìn người khác bị thương và phá huỷ nghiêm trọng cơ sở hạ tầng. Hơn 45.000 ngôi nhà bị phá huỷ, nhiều đoạn thuộc quốc lộ Hanshin nối Kobe và Osaka – từng được cho là có khả năng chống động đất, đã bị sập. Nhiều con tàu bị trật bánh, điện bị cắt gây ảnh hưởng tới 1 triệu người. BBC dẫn lời Dennis Kessler, một nhà báo Anh sống tại Osaka mô tả thời khắc bị đánh thức bởi một tiếng động lớn và chứng kiến cảnh căn hộ tầng hai mà anh ở rung lắc: “Tất cả mọi thứ trong phòng chúng tôi đều bay lên. Tường và trần đều di chuyển, các vết nứt xuất hiện. Cả căn phòng rung lắc như thể nó được làm bằng thạch”.

Trong tai họa vô cùng khủng khiếp ấy, người ta lại khám phá ra một câu chuyện hết sức cảm động mà tiếng vang của nó còn mạnh hơn cả sức chấn động của cơn động đất. Người ta kể lại rằng, đến ngày thứ hai của cuộc tìm kiếm nạn nhân, họ đào lên được dưới toà nhà đổ nát hai mẹ con vẫn còn sống: Đứa con nhỏ khoảng mấy tháng tuổi vẫn còn thoi thóp, và người mẹ đã hoàn toàn bất tỉnh.

Sau khi cấp cứu cho hai mẹ con vượt qua cơn thập tử nhất sinh, các nhà báo đã phỏng vấn người mẹ:

– Làm thế nào mà cả hai mẹ con chị có thể sống được hai ngày dưới đồng gạch vụn ấy?

Chị đáp:

– Tuy bị chôn vùi dưới toà nhà đổ nát, nhưng có một cái đà đã che chắn cho mẹ con tôi. Sau vài tiếng đồng hồ thì con tôi quá đói vì hai bầu sữa của tôi cháu đã uống cạn. Tôi liền mò mẫm trong bóng tối và đụng phải một vật sắc bén. Tôi liền vồ lấy và rạch một đường nơi cổ tay, đẩy miệng con tôi vào cho cháu mút giòng máu nóng. Cháu yên lặng được vài tiếng thì cơn đói lại cào cào, và cháu lại gào lên khóc. Tôi liền rạch thêm một đường nữa nơi cổ tay bên kia, đưa vào miệng cháu. Sau đó, tôi không còn biết gì nữa!

– Thế chị không nghĩ rằng làm như thế thì chị sẽ chết hay sao?

– Tôi không hề nghĩ đến cái chết của mình, mà chỉ nghĩ làm cách nào cho con tôi được sống.

Tình yêu hy sinh quên mình, tình yêu hiến dâng mạng sống của người mẹ dành cho đứa con trong câu chuyện trên đây, gợi ra hình ảnh của Chúa Giêsu trên thập giá, là lời chứng minh hùng hồn rằng **Đức tin là nền tảng của đạo tình yêu**. Những câu chuyện này nhấn mạnh rằng **Đức tin chỉ bằng hạt cả cũng đủ mạnh làm được những điều kỳ diệu**, như Chúa Giêsu đã nói trong Tin Mừng Luca:

“Khi ấy, các Tông đồ thưa với Chúa Giêsu rằng: “Xin Thầy ban thêm lòng tin cho chúng con”. Chúa liền phán rằng: **“Nếu các con có lòng tin bằng hạt cải, thì dẫu các con khiến cây dâu này rằng: ‘Hãy bứng rễ lên mà đi trồng dưới biển’, nó liền vâng lời các con.**

“Ai trong các con có người đầy tớ cày bừa hay chăn súc vật ngoài đồng trở về, liền bảo nó rằng: ‘Mau lên, hãy vào bàn dùng bữa’, mà trái lại không bảo nó rằng: ‘Hãy lo dọn bữa tối cho ta, hãy thắt lưng và hầu hạ ta cho đến khi ta ăn uống đã, sau đó người mới ăn uống’. Chớ thì chủ nhà có phải mang ơn người đầy tớ, vì nó đã làm theo lệnh ông dạy không? Thầy nghĩ rằng: Không. **Phần các con cũng vậy, khi các con làm xong mọi điều đã truyền dạy các con, thì các con hãy nói**

rằng: 'Chúng tôi là đầy tớ vô dụng, vì chúng tôi đã làm điều chúng tôi phải làm'".

(Lc 17, 5-10)

"Chúng tôi là đầy tớ vô dụng, vì chúng tôi đã làm điều chúng tôi phải làm". Lời Chúa nhắc nhở ta rằng, chúng ta chỉ là người quản lý của Chúa. Khi Chúa tạo dựng sinh linh,

[7] Chúa dùng bụi đất trộn vô,
Chúa nhào bụi đất nặn ra tượng hình,
Thổi hơi vào mũi cho phình,
Tượng đầy sinh khí trở thành sinh linh.

Rồi Chúa dựng nên con người,

[15] Chúa đem con người vào vườn,
Để lo cấy cấy, canh chừng đất đai.

[16-17] Chúa truyền lệnh, bảo lắng tai:

"Trái cây người cứ hái kẻo mà ăn!

Tha hồ Ta chẳng cấm ngăn,

Nhưng cây Sự Sống chớ ăn trái này,

Tâm mà bất thiện chẳng ngay,

Người ăn trái nó chết ngay thành linh.

(St 2: 7; 15-17)

<http://www.conggiaovietnam.net/index.php?m=module2&v=detailarticle&id=117&ia=22318>

Chúa ban cho ta ân huệ để duy trì và thăng tiến cuộc sống theo thánh ý Chúa, như chủ nhà trước khi đi xa giao cho đầy tớ nghĩa vụ quản lý tài sản. Những ân huệ của cải, vật chất ta sở hữu, không những phải sinh lời cho chủ, mà còn phải được sử dụng sao cho hợp lẽ phải, không chỉ mưu ích cho riêng mình, mà phải yêu thương san sẻ cho những người thiếu thốn, như Chúa đã yêu thương. Chúa từng lên án những người có của mà vô cảm, đứng dưng trước đồng loại bất hạnh, như ông trọc phú kia lạnh lùng quay mặt chẳng thèm nhìn anh hành khất Lagiarô nhặt những mảnh vụn trên bàn ăn của ông vứt xuống. Chúa đã nêu gương phục vụ mọi người như ông chủ rửa chân cho các đầy tớ, Ngài cũng muốn chúng ta là những quản lý trung tín nhiệt tình, sẵn sàng phục vụ để chu toàn bổn phận mà chẳng đáng lấy công, chẳng lẽ "chủ nhà phải mang ơn người đầy tớ sao?" Không! Bởi vậy Chúa lập lại *"Thầy nghĩ rằng: Không. Phần các con cũng vậy, khi các con làm xong mọi điều đã truyền dạy các con, thì các con hãy nói rằng: 'Chúng tôi là đầy tớ vô dụng, vì chúng tôi đã làm điều chúng tôi phải làm'".*

A- ĐỨC TIN, NỀN TẢNG CỦA ĐẠO TÌNH YÊU

"Không có đức tin thì không thể làm đẹp lòng Thiên Chúa, vì ai đến gần Thiên Chúa thì phải có đức tin là có Thiên Chúa và tin Người là Đấng ban phần thưởng cho những ai tìm kiếm Người" (Do Thái 11, 6).

Trong nghi-thức rửa tội, câu đầu tiên linh mục hỏi là: *"Con tên gì? Con xin gì cùng Giáo-hội Chúa?"* Sau khi xưng tên thánh, người dự tòng hay người đỡ đầu trả lời: *"Con xin ĐỨC TIN"*. Câu hỏi tiếp: *"Đức Tin sinh lợi ích gì cho con?"* Trả lời: *"Xin sự sống đời đời"*. Rồi trước giếng rửa tội, mọi người cùng đọc kinh Tin Kính, Kinh Lạy Cha để **tuyên xưng đức tin** lần nữa: và hứa sẽ sống xứng đáng người Kitô-hữu tuân theo luật Chúa dạy phải **yêu mến Chúa trên hết mọi sự cùng yêu mến tha nhân như yêu chính mình**.

Như vậy thì việc **tuyên xưng Đức Tin là điều kiện cơ bản và tất yếu để gia nhập đoàn chiên của Chúa**. Đức tin ấy, nhờ ân sủng của Thánh Linh, phải là một đức tin tuyệt đối, thật sự trọn vẹn, một niềm tin **quả quyết, chân thành** và **sống động** khả dĩ có **sức mạnh** để trở nên chứng nhân của Thiên Chúa Tình Yêu, ngõ hầu hưởng phần gia nghiệp vĩnh cửu của Người.

Mầu nhiệm Ngôi Lời Nhập Thể là nguồn gốc và trung tâm của chương trình cứu độ vĩ đại của Thiên Chúa. Vì tình yêu vô biên và khôn lường, Thiên Chúa chấp nhận mang thân phận tục hoá của con người, ngoại trừ tội lỗi, với tất cả ý nghĩa đau thương, tầm thường của kiếp sống giới hạn nơi trần gian; và Thiên Chúa làm như vậy cũng chỉ vì muốn cho nhân loại được cứu rỗi. Vậy **đạo Chúa là đạo Tình Yêu, là con đường dẫn đến ơn cứu độ**, nghĩa là theo con đường này, ai ai cũng **trông mong** mình sẽ được cứu rỗi về sau, nói khác, **đạo Chúa đòi hỏi mỗi người một niềm tin đón nhận hồng ân cứu độ của Người**.

<http://www.conggiaovietnam.net/index.php?m=module2&v=detailarticle&id=117&ia=12302>

B- ĐỨC TIN CHỈ BẰNG HẠT CẢI ĐỦ ĐỂ LÀM NÊN ĐIỀU KỲ DIỆU

I- MỘT NIỀM TIN QUẢ QUYẾT

"Nơi Ngài, con vẫn hằng tin, Ngài là Thượng Đế, con xin kính thờ" (Tv 30:15). Thánh Kinh định nghĩa: "**Đức Tin là bảo đảm cho những điều ta hy vọng, là bằng chứng cho những điều ta không thấy**", (Do-Thái 11: 1).

1) Theo đó, thực-chất của đức tin trước hết phải là **một niềm tin nhưng không**, một niềm tin vô điều kiện, không do dự, dù chưa thấy vẫn cứ tin, tin Đức Kitô Nhập Thể là Thiên Chúa duy nhất và toàn năng, hằng hữu; chẳng cần đến phép lạ chứng minh cũng vẫn xác tín vào những điều Thiên Chúa mặc khải, thâm tín vào những việc Thiên Chúa làm. Như anh hành khất Béc-Ti-Mê kia, tuy mù loà chẳng thấy, nhưng mới chỉ nghe nói Đức Giêsu đang đến, mặc cho những người đẹp đường đuổi xua quát mắng, anh vẫn một mực kêu lên **"Lạy Ông Giêsu, Con Vua Đa-vít, xin rủ lòng thương tôi"** (Mác-cô 10: 46-53). Chẳng như Tô-Ma kia, tuy đã là môn đệ đang theo Thầy, mà vẫn còn đòi điều kiện phải được xỏ tay vào lỗ đinh và đặt bàn tay vào cạnh sườn của Thầy thì mới tin Thầy mình đã sống lại (Gio-an, 20: 24-29):

"Xỏ tay vào lỗ cạnh sườn,
Hãy sờ cho rõ tỏ-tường Thầy đây!
Phúc ai chưa thấy, tin ngay,
Lòng con sao cứng thế này, Tô-Ma?"

Đức Maria là mẫu mực của niềm tin tuyệt đối nơi Yavê, một niềm tin nhưng không: "Khi chưa trực diện Ya-vê, chỉ mới nghe Ga-bi-e loan báo, Mẹ đã tuân phục xin vâng. Mẹ nhận biết ngay quyền uy Chúa Cả. Mẹ nhận rõ Người là Đấng toàn thiện, toàn ái, toàn chân. Mẹ nhận biết Yavê như chính Yavê nhận biết mình Ngài. Trong Thánh Thần ngập phủ, Mẹ nhận biết chương-trình Ngài đã khởi sự. Mẹ nhìn nhận Yavê không đắn đo do dự: **Mẹ xin vâng nhưng không**". (2)

Tiểu-sử thánh Louis IX kể lại rằng: một linh mục dâng lễ trong nhà nguyện của hoàng gia; người ta thấy, khi ngài truyền phép, trong tay ngài in hình một trẻ em vô cùng xinh đẹp. Họ chạy đi mời vua đến chứng kiến. Vua thánh Louis đáp: "Ta tin thật Chúa Giêsu hiện diện thực sự trong bí tích Thánh Thể đến nỗi Ta chẳng cần đến xem phép lạ đó để xác tín. Ta

tin Người hiện-diện trong đó một cách vững vàng hơn là khi ta nhìn thấy; vì vậy Ta không đi xem để khỏi mất công phúc đức tin của Ta."

2) Đức tin còn phải là **một niềm tin vững mạnh**, tin chắc sẽ chiếm lãnh được trước những sự trên trời, biết chắc vững vàng sẽ chiếm hữu được những điều mình đang *trông cậy chờ mong*. Không phải là những trông mong vật chất, nhưng là trông mong được cứu rỗi, được giải thoát khỏi bóng tối của tội lỗi, được cứu khỏi án phạt của Thiên Chúa dành cho tội nhân, như lời Chúa phán: "*Chúa Cha yêu thương người Con và đã giao mọi sự trong tay Người. Ai tin vào người Con thì được sự sống đời đời: còn kẻ nào không chịu tin vào người Con, thì không được sống, nhưng cơn thịnh-nộ của Thiên Chúa đè nặng trên kẻ ấy.*" (Gioan, 3: 35-36).

Và với đức tin vững mạnh ấy, tất cả mọi biến cố xảy ra cho ta đều phải tin là do thánh ý Thiên Chúa gửi đến trong chương trình cứu rỗi của Người mà hiện giờ ta chưa thấy được, bởi lẽ: "*Bây giờ chúng ta thấy mờ mờ như trong một tấm gương soi, mai sau sẽ được mặt giáp mặt. Bây giờ tôi biết chỉ có ngần có hạn, mai sau tôi được biết hết, như Thiên Chúa biết tôi.*" (thư 1 Cô-rin-tô 13: 12). Vì vậy những điều trông mong vật chất mà hiện nay ta không đạt được, hoặc trái lại còn gặp phải những đớn đau, thì phải hiểu đó là những thánh giá hồng ân Chúa Ki-tô đã gửi đến cho ta để ta cùng vác với Ngài vì: "*Ai không vác thập giá mình mà theo Thầy, thì không xứng với Thầy.*" (Mát-thêu 10: 38)

Quả vậy, chính Đức Kitô đã minh thị điều này khi Ngài cáo biệt các môn đệ mà trấn an họ rằng: "*Lòng anh em đừng xao xuyến! **Hãy tin** vào Thiên Chúa và tin vào Thầy!*" (Gioan 14:1). Vì rằng như lời sách thánh: "*Mọi kẻ tin vào Người **sẽ không phải thất vọng***" (Roma 10: 11) và "*Vì tất cả những ai kêu cầu danh Đức Chúa **sẽ được cứu thoát.***" (Roma 10: 13). Đây chính là yếu tố cơ bản để chúng ta được trở nên công chính trong hồng ân của Người. **Chỉ cần tin vào Đức Kitô, con người sẽ đón nhận ơn cứu độ**, như lời Thánh Kinh đã dạy: "*Vì chúng ta tin, nên **Đức Giêsu đã mở lối cho chúng ta vào hưởng ân sủng của Thiên Chúa**, như chúng ta đang được hiện nay; chúng ta lại còn tự hào về niềm hy vọng được hưởng vinh quang của Thiên Chúa.*" (Roma 5: 2).

Nếu đi lạc đường Chúa, để đức tin mai một, trệch hướng, hay bị xói mòn, thì những ân sủng đặc biệt ấy mà chúng ta hiện nay đang được hưởng sẽ biến mất, *chẳng còn được "hy vọng hưởng vinh quang của Thiên Chúa"*, cho nên phải thành tâm vững lòng trông cậy xin Thần Khí Chúa gìn giữ kho tàng đặc sủng ấy, *hầu sống mẫu mực trong đức tin, nêu gương lành thánh* trong sứ mạng rao truyền lời Chúa, như Thánh Phaolô trong ngục tù xiềng xích đã gửi thư khuyên nhủ Timô-thêu là môn đồ "từng được đặc sủng khi ngài đặt tay trên đầu anh". Trong **Bài Đọc II**, thánh Phaolô viết:

"Con thân mến, cha khuyên con hãy làm sống lại ơn Thiên Chúa đã ban cho con do việc đặt tay của cha. Vì chưng, Thiên Chúa không ban cho chúng ta một thần khí nhát sợ, mà là thần khí dũng mạnh, bác ái và tiết độ. Vậy con chớ hổ thẹn làm chứng cho Chúa chúng ta, và cho cha nữa, là tù nhân của Người, nhưng con hãy đồng lao cộng tác với cha vì Tin Mừng, nhờ quyền năng của Thiên Chúa.

Con hãy lấy những lời lành lẽ phải, con đã nghe cha nói, làm **mẫu mực trong đức tin** và lòng mến nơi Đức Giêsu Kitô. Con **hãy cậy nhờ Thánh Thần là Đấng ngự trong chúng ta mà gìn giữ kho tàng tốt đẹp**". (2 Tm 1, 6-8, 13-14)

Tóm lại, nếu tình yêu là cứu cánh, thì đức tin là nền tảng. Nếu bản chất của đạo Chúa là tình yêu, thì đức tin là điều kiện tiên quyết để ta được trở thành chi thể của nhiệm thể Chúa Kitô là Đấng Cứu Độ và là Thiên Chúa Hằng Cửu, bởi lẽ *"Thiên Chúa là Tình Yêu."* (thư 1 Gio-an 4: 8,16), và Người đã phán: *"Ta là Đường, là Chân Lý, và là Sự Sống."* (Gio-an 14: 6) cho nên *"Ai tin vào Con Thiên Chúa thì Thiên Chúa ban cho sự sống đời đời và sự sống ấy ở trong Con của Người."* (thư 1 Gio-an 5: 10-11). **Đức Tin chính là điều kiện cần và đủ để có được Tình Yêu thánh hoá vậy.**

II- MỘT NIỀM TIN CHÂN THÀNH

Kiều ngạo thì không thể có đức tin, và nếu có niềm tin ban đầu, thì sau này cũng dễ mất đức tin. Cho nên đức tin chân thành đòi hỏi một sự khiêm tốn hiểu biết.

1) Trước hết là khiêm tốn hiểu rõ con người đích thực của mình, nhìn nhận mình là kẻ tội nhân, là thân phận hèn mọn trước mặt Thiên Chúa, *"vì mọi người đều đã phạm tội và bị tước mất hết vinh quang của Thiên Chúa", vinh quang do sự hiện diện của Thiên Chúa đã ban cho khi Thiên Chúa tạo dựng nên con người.* (thư Rô-ma 3: 23).

Sau khi nghe bà Ê-li-sa-bét chúc tụng, Mẹ Maria cất tiếng ngợi khen Thiên Chúa đã ban cho Mẹ hồng ân trọng-đại. *"Mẹ xin vâng khiêm cung* vì nhận biết mình là phận hèn tội tố. Mẹ tuyên xưng:

Hồn tôi chúc tụng Chúa tôi,
Trí tôi hớn hở mừng vui nghẹn lời,
Xin Ngài, Đấng cứu độ tôi,
Lắng nghe thì nữ dâng lời tạ ơn
Muôn tâu xin Chúa từ nhân
Lắng nghe tôi tá dâng lời tán dương".

Người sĩ quan ngoại giáo thành Ca-pha-na-um, khi nghe tin Chúa Giêsu vào thành, đã bộc lộ niềm tin thật hết mực khiêm cung đến nỗi Chúa cũng phải ngạc nhiên mà nói với những kẻ theo Người rằng: *"Tôi bảo thật các ông: tôi không thấy một người Ít-ra-en nào có lòng tin như thế"*. Trước đó, viên sĩ quan này đã nài xin Người cứu chữa tên đầy tớ của mình đang nằm bại liệt đau đớn ở nhà, ông thưa với Chúa:

"Nhà tôi chẳng đáng Chúa vào
Xin Ngài hãy phán, tên hầu lành ngay"
(Mát-thêu 5: 8-13)

Quả vậy, Đức Giê-su nói: *"Tôi không đến để kêu gọi người công chính, mà để kêu gọi người tội lỗi sám hối ăn năn."* (Lu-ca 5:32). Đức Giê-su nói thế để trả lời những người Pha-ri-siêu và những kinh sư lắm bầm trách môn đệ của Ngài đã ngồi ăn chung với kẻ tội lỗi trong bữa đại tiệc ông Lê-vi khoản đãi Chúa Giê-su có những người thu thuế cùng tham dự. Bởi thế, *"Nếu chúng ta thú nhận tội lỗi, thì Thiên Chúa là Đấng trung thành và công chính sẽ tha tội cho chúng ta và sẽ thanh tẩy chúng ta sạch mọi điều bất chính."* (thư 1 Gio-an, 1: 9)

2) Sau nữa Đức tin chân thành còn là niềm tin khiêm tốn nhìn nhận Thiên Chúa là Tình Yêu, là Đấng toàn năng toàn hảo đã sai Đức Kitô Ngôi Lời nhập thể vừa là Thiên Chúa vừa làm con người trần thế thực sự, chịu chết thảm nhục trên thập giá thay cho tất cả mọi người, chỉ vì yêu thương loài người, muốn cho nhân loại được cứu độ, được chia sẻ vinh quang với Người.

Thật thế, *"Đức Kitô đã chết vì chúng ta, ngay khi chúng ta còn là những người tội lỗi, đó là bằng chứng Thiên Chúa yêu thương chúng ta."* (thư Rô-ma 5: 8) Tình yêu ấy khấn

khít mật thiết đến nỗi "cho dầu là sự chết hay sự sống, thiên thần hay ma vương quỷ lực, hiện tại hay tương-ai hoặc bất cứ sức mạnh nào, chiều cao hay vực thẳm, hay bất cứ một loài thụ tạo nào khác, cũng không có gì tách được chúng ta ra khỏi tình yêu của Thiên Chúa thể hiện nơi Đức Kitô Giêsu, Chúa chúng ta." (thư Rô-ma 8: 38-39)

Và một khi đã nhìn nhận Thiên Chúa yêu thương chúng ta như vậy, thì chúng ta phải đáp lại làm sao đối với tình yêu hải hà của Người?

a) Dĩ-nhiên là phải yêu mến Chúa thật tình.

Ông Si-mong, người Pha-ri-siêu, mời Chúa Giêsu dùng bữa tại nhà mình. Đang ăn có một người phụ nữ tội lỗi đến khóc lóc với Người. Thấy Người đón tiếp, chủ nhân thắc mắc vì chị ta là người tội lỗi. Đưa ra dụ ngôn: hai con nợ, kẻ nợ ít, người nợ nhiều, nhưng vì họ không có gì để trả, chủ đã thương tình tha nợ cho cả hai, Chúa hỏi Si-mong: ai là người mến chủ nhiều hơn? Si-mong đáp: người nợ nhiều nhất. Chúa bèn nói với Si-mong: "*Tôi vào nhà ông, nước lã, ông cũng không đổ lên chân tôi; còn chị ấy đã lấy nước mắt tưới chân tôi, rồi lấy tóc mình mà lau. Ông đã chẳng hôn tôi một cái, còn chị ấy từ lúc vào đây, đã không ngừng hôn chân tôi. Dầu ô-liu ông cũng không đổ lên đầu tôi, còn chị ấy thì lấy dầu thơm mà đổ lên chân tôi. Vì thế tôi nói cho ông hay: **tội của chị rất nhiều, nhưng đã được tha, bằng cớ là chị đã yêu mến nhiều. Còn ai được tha ít thì yêu mến ít.***" (Luca. 7: 36-47) Rõ ràng lòng tin của người phụ nữ này rất chân thành vì phát xuất từ đáy lòng yêu mến thiết tha, thành quả và dấu chỉ của ơn tha thứ.

b) Tuy nhiên, lòng mến Chúa không hẳn đóng khung trong giới hạn của bản thân, mà còn phải thể hiện bằng tình yêu đối với tha nhân theo lẽ công bình: "Đây là điều răn của Thầy: anh em hãy yêu thương nhau như Thầy đã yêu thương anh em!" (Gio-an, 15: 12).

c) Và một cách tích cực hơn nữa theo tình huynh đệ là yêu thương ngay cả kẻ thù của mình, bởi họ cùng là anh em của ta, cùng một chi thể của nhiệm thể Chúa Ki-tô: "Thầy là cây nho mà chúng con là cành." (Gio-an, 15: 5), cho nên "Thầy nói với anh em là những người đang nghe Thầy đây: *hãy yêu kẻ thù và làm ơn cho kẻ ghét anh em, hãy chúc lành cho kẻ nguyền rủa anh em và cầu nguyện cho kẻ vu khống anh em. Ai vả má bên này, thì hãy giơ cả má bên kia nữa.... Anh em muốn người ta làm gì cho mình, thì cũng hãy làm cho người ta như vậy.*" (Luca, 6: 27-31).

Tất cả ý nghĩa của niềm Tin chân thành ấy tóm gọn trong lời dạy sau đây của Chúa Giêsu: "Người phải yêu mến Đức Chúa, Thiên Chúa người, hết lòng, hết trí khôn người. Đó là điều răn lớn nhất và điều răn đứng đầu. Còn điều răn thứ hai, cũng giống điều răn ấy, là: người phải yêu người thân cận như chính mình." (Mát-thêu 22: 37-39). Bởi lẽ, "Nếu ai nói: Tôi yêu mến Thiên Chúa mà lại ghét anh em mình, người ấy là kẻ nói dối, vì ai không yêu thương người anh em mà họ trông thấy, thì không thể yêu mến Thiên Chúa mà họ không trông thấy. Đây là điều răn mà chúng ta nhận được từ Người: **ai yêu mến Thiên Chúa thì cũng yêu thương anh em mình.**" (thư 1 Gioan, 4: 20-21).

III- MỘT NIỀM TIN SỐNG ĐỘNG

Thực hành giới răn yêu thương ấy, chính là ta sống đời sống đức tin, **một đức tin sống động**, nói khác, một đức tin được **thể hiện ra trong hành động**.

Nhiều người có thói quen tự bào chữa cho sự nguội lạnh của mình khi không tham dự tích cực vào những hình thức đạo đức phụng vụ bằng cách nói rằng giữ Đạo cốt tại tâm. Từ đó họ cũng tương tự nói rằng tin ở trong lòng là đủ. Tục ngữ có câu: "Có đầy bát mới dất xuống mâm". Trong thâm tâm không quả quyết, không thâm tín chân thành thì sao có thể làm cho người khác cảm ứng được niềm tin của mình?

Ma quỷ tin mà không hành động, chúng cũng tin Thiên Chúa, cũng nhận biết quyền năng của Người, nhưng không yêu mến Chúa, không thực thi lời Chúa và chống đối Người, ngăn cản, phá hoại công trình của Người. Miệng nói: hãy ăn cho no, mặc cho ấm mà không cho họ thì nào có ích gì?

Tổ phụ Áp-ram đã hành động niềm tin khi xin vâng tế hiến I-sa-ác con mình trên bàn thờ. *"Nhờ hành động mà con người được nên công chính, chứ không phải chỉ nhờ đức tin mà thôi... Thật thế, một thân xác không hơi thở là một thân xác chết, cũng vậy đức tin không có hành động là đức tin chết"* (thư Gia-cô-bê 2, 14-26).

Cho nên tin ở trong lòng chưa đủ mà còn ***phải tuyên xưng đức tin một cách công khai và tự do như Chúa Ki-tô đã dạy***: *"Phàm ai tuyên bố nhận Thầy trước mặt thiên hạ, thì Thầy cũng sẽ tuyên bố nhận người ấy trước mặt Cha Thầy, Đấng ngự trên trời. Còn ai chối Thầy trước mặt thiên hạ, thì Thầy cũng sẽ chối người ấy trước mặt Cha Thầy, Đấng ngự trên trời"* (Mát-thêu 10: 32-33).

Như vậy tuyên xưng Đức Tin hàm nghĩa ***tuyên xưng mình là con cái Chúa***, dĩ nhiên là phải thực hành lời Chúa, tuân giữ các giới răn của Người, nêu gương sáng cho người xung quanh, đó là một cách bảo vệ và rao giảng Tin Mừng, dùng đời sống đức tin của mình làm chứng nhân Thiên Chúa là Tình Yêu. Thật vậy: *"Căn cứ vào điều này mà người ta phân biệt con cái Thiên Chúa với con cái ma quỷ: phàm ai không sống công chính thì không thuộc về Thiên Chúa; ai không yêu thương anh em mình thì cũng vậy"* (thư 1 Gio-an, 3: 10). Cho nên lời Kinh Thánh dạy rằng: *"Đừng yêu thương nơi đầu môi chót lưỡi, nhưng phải yêu thương cách chân thật và bằng việc làm!"* (thư 1 Gio-an 3: 18).

"Yêu thương cách chân thật và bằng việc làm", ấy là sống trung tín với Chúa. Cuộc sống đầy đầy gian nan thử thách, nếu không kiên trung can đảm khó mà lướt thắng vượt qua. Sống trong một xã hội tràn lan bạo lực, bất công, con người dễ bị suy thoái, thuần hoá bởi sự dữ, nếu không có đức tin vững mạnh làm nền tảng cho ta bám trụ. Ngài khuyên chúng ta hãy kiên trì đừng nản lòng mà sa ngã vào đường bất chính vì người không có lòng ngay thì dễ ngã gục. Trong **Bài Đọc I**, ngôn sứ Khabacúc than vãn với Chúa "Con kêu cầu hoải, sao Chúa chẳng nghe, con chỉ thấy dân tộc suy đồi tồi tệ, bất lương. Chúa an ủi: "Người không có lòng ngay thì ngã gục, nhưng người công chính sẽ sống nhờ trung tín":

Lạy Chúa, con kêu cầu Chúa cho đến bao giờ mà Chúa không nghe? Con phải ức ép kêu lên cùng Chúa, mà Chúa không cứu con sao? Có sao Chúa tỏ cho con thấy sự gian ác và lao khổ, cướp bóc và bất lương trước mặt con? Dù có công lý, nhưng kẻ dối nghịch vẫn thắng.

Chúa đáp lại tôi rằng: "Hãy chép điều con thấy, hãy khắc nó vào tấm bảng, để đọc được dễ dàng. Bởi hình lạ còn xa, nó sẽ xuất hiện trong thời sau hết, và sẽ chẳng hư không. Nó kết duyên với người, hãy chờ đợi nó, vì nó sẽ đến không trì hoãn. Chắc chắn nó sẽ đến, không sai.

Người không có lòng ngay thì ngã gục, nhưng người công chính sẽ sống nhờ trung tín". (Kb 1, 2-3; 2, 2-4)

Thiên Chúa xuống làm người trần gian, chịu khổ hình và chịu chết bởi tay người trần gian. Nhưng Chúa đã phục sinh, đã chiến thắng sự chết, giải thoát thế gian khỏi bóng tối của tội lỗi: *"Tôi là ánh sáng đến thế gian để bất cứ ai tin vào tôi thì không ở lại trong bóng tối"* (Gio-an, 12: 46). Chúa đã nói như thế đối với những người kém lòng tin, họ thuộc giới lãnh đạo Do Thái, có nhiều người tuy cũng tin vào Đức Giêsu, nhưng vì sợ bị nhóm Pha-ri-siêu khai trừ khỏi hội đường, nên không dám tuyên xưng đức tin của mình.

Chúa Giêsu cho các môn đệ của Người hiểu rõ **sức mạnh của lòng tin**, dù chỉ là lòng tin bằng hạt cải mà thôi. Đức Gioan Phaolô II từng căn dặn *"ngay trong những giờ tuyệt vọng, không phải mọi ánh sáng đều đã tắt hết đâu"* (Gioan Phaolô II, VietCatholic 23/3/2000). Lý do vì ngay lúc khốn cùng và nguy hiểm nhất, người tín hữu vẫn có thể thưa với Chúa: *"Con đây vẫn tin tưởng nơi Ngài, lạy Chúa, con dám thưa rằng: Ngài là Thượng Đế của con."* (Tv 30:15)

Đức Tin quả có sức mạnh kỳ diệu phi thường. Chỉ cần một niềm tin *"hạt cải"* như Chúa đã nói là cũng đủ rồi, nhưng phải là Đức Tin thực sự trọn vẹn, tuyệt đối: một **niềm tin quả quyết**, một **niềm tin chân thành** sâu xa tự đáy lòng, và là một **đức tin sống động** thể hiện một cách cụ thể trong hành động, trong lời nói và việc làm. Niềm tin ấy tiên vãn đòi hỏi sự **khiêm nhường**, bởi vì Lời Chúa đã cảnh giác *"Chớ cứng lòng như tại Mê-ri-ba, hừ ngày Ma-sa trong sa mạc vắng!*, *nhưng hãy tiến vào mà phủ phục trước thánh nhan Ta"* như lời cộng đoàn đang **Đáp Ca Thánh Vịnh** vang tiếng hát ngợi khen tung hô Chúa:

[1-2] Ta hãy đến tung hô, reo mừng Chúa Cả!
Người là núi đá, ta được cứu độ, ẩn nường.
Hãy đến trước thánh nhan dâng lời cảm tạ!
Tung hô Người với cung đàn tiếng hát du dương!

[6-7] Hãy tiến vào mà khiêm nhường phủ phục
Trước thánh nhan Người, Đấng dựng nên ta!
Vì Người là Chúa ta thờ,
Người là mục tử, ta là đoàn chiên.
Ước chi tiếng Chúa nhân hiền,
Ta nay hết dạ một niềm lắng nghe!

[8] Chớ cứng lòng như tại Mê-ri-ba,
Như ngày Ma-sa trong sa mạc vắng!
[9] Nơi tổ phụ các người đã thách thức chống Ta,
Dẫu đã thấy những việc Ta thực hiện,
Song vẫn còn khiêu khích kiêu chuyện với Ta.
(Tv 95: 1-2. 6-7. 8-9)

<http://www.conggiaovietnam.net/index.php?m=module2&v=detailarticle&id=117&ia=13065>

C- LỜI NGUYỆN

Hôm nay Lễ Mân Côi, toàn thể địa cầu âm vang tiếng hát:

"Ave Maria! Nữ Vương đầy diễm phúc!"

Sứ thần Thiên Chúa loan báo: "Bà sẽ được Thánh Thần 'rợp bóng', Giêsu Con Bà là Thánh, là Cứu Chúa, là Con Đấng Tối Thượng toàn năng tuyệt đối, quyền phép khôn lường"

Đáp lời thiên sứ Gabiriel, Mẹ ứng thuận kết ước hôn nhân với Thiên Chúa:

"Này tôi tì nữ Chúa Trời,
Xin vâng thánh ý theo lời truyền tin".

Lạy Mẹ Maria,

*Mẹ đã đón nhận Ngôi Lời Thiên Chúa trong tâm hồn và thân xác, và đem sự nghiệp sống đến cho thế gian. Mẹ đã lãnh nhận sứ mệnh và vinh dự cao cả làm **Mẹ Con Thiên Chúa**, làm **ái nữ của Chúa Cha**, và **cung thánh của Chúa Thánh Thần**.* (Hiến Chế Lumen Gentium chương 8, đoạn 53. Đức Maria và Giáo-Hội)

Xin Mẹ cho chúng con niềm tin bền vững, sống động, dù chỉ là *niềm tin "hạt cải"* để chúng con được chiêm ngưỡng vinh quang Con Mẹ nơi Nước Trời. Mẹ vô nhiễm nguyên tội. Mẹ được điểm phúc hồn xác lên trời. Mẹ là cửa Thiên Đàng. Mẹ chẳng bỏ một ai.

Dù cho nguy khốn đón đau tả tơi,
Mẹ luôn theo sát vẫn không bỏ rơi,
Phong ba, đường xa muốn xô gục ngã,
Dìu con, Mẹ luôn đỡ nâng không rời.
Phúc ân biển khơi,
Yêu thương tuyệt vời,
Mẹ cho chúng con ủi an ẩn náu,
Mẹ đưa chúng con thẳng tới cùng Ngài.

Lạy Mẹ Chúa rất nhân từ
Xưa nay Mẹ có bao giờ bỏ ai.
Những ai đến Mẹ van nài
Mẹ luôn cứu giúp nhận lời thương ban.
Con nay trông cậy than van
Hết lòng cầu khẩn dưới chân Mẹ hiền
Lạy Mẹ vô nhiễm tội nguyên,
Con đây tội lỗi, đoái thương con cùng.

Từ nơi sinh ký lao lung
Đàn con, con cháu A-dong E-và.
Khóc than kêu khẩn thiết tha
Gỡ con khỏi lưới quỷ ma giăng tròng
Mẹ nguồn hy vọng cây trồng.
Cho con thỏa mãn khát mong thiên đàng
Ôi khoan nhân, Mẹ dịu dàng!
Ôi Trinh Vương, Mẹ vinh quang đời đời!

Mẹ thêm sức sống siêu nhiên
Mẹ cho an ủi Lửa thiêng ấm lòng
Dắt dìu con đến tuổi trong
Để con được mãi sống trong ơn Người
Mẹ nguồn hoan lạc chẳng với,
Cho con thấy Chúa ở nơi Thiên Đàng.
Ôi khoan nhân, Mẹ dịu dàng!
Ôi Trinh Vương, Mẹ vinh quang đời đời!

<https://www.youtube.com/watch?v=TIzgOYvxTMI&list=PLwArpSZK-r6cUX4tVOFyqd0FRYBvJrFO4&index=32>